Маріуполець Євген Сосновський: таке красиве життя

https://mrpl.city/blogs/view/mariupolets-evgen-sosnovskij-take-krasive-zhittya

19 січня 2019, субота
Автор: **Ольга Демідко (Маріуполь)**
Автор: **MRPL.CITY**

Вже давно настав час писати не тільки про багате минуле Маріуполя, але й про його унікальних сучасників. Дорогі читачі, саме з цього матеріалу розпочинається серія нарисів, присвячених маріупольцям, закоханих у своє місто. Ми будемо дізнаватися більше про тих, хто захоплює, надихає і завдяки своїй творчості, діяльності змінює Маріуполь в кращу сторону.

Фото Олега Пашка

Зовсім не випадково все починається саме з Євгена Сосновського, адже він здатний показати Маріуполь з кращих сторін. Фотограф невтомно працює не тільки на користь рідного міста, але й продовжує змінювати думки багатьох українців про Маріуполь. Завдяки його майстерності маріупольські будинки, вулиці отримують нове життя. Євгена можна побачити майже на всіх міських заходах, його світлини викликають захоплення і бажання переглядати їх знову і знову. Думаю, буде цікаво нарешті познайомитися ближче з талановитим маріупольським фотохудожником.

Читайте також:

Ядовитые цвета и вывески на полфасада: Почему в Мариуполе нельзя фотографировать исторические здания?, Яна Іванова, mrpl.city, 30.07.2018

З самого народження Євген живе у Маріуполі. Закінчив школу в 1982 році і вступив тоді ще у Ждановський металургійний інститут на зварювальний факультет, звідки після другого курсу був покликаний до армії. Але після армії знову повернувся до інституту. Саме в інституті Євген познайомився зі своєю майбутньою дружиною. І після закінчення навчання у них були не тільки два дипломи і розподіл в один з маріупольських проектних інститутів, а й чудовий піврічний син. Разом з дружиною працював в проектному інституті до 2015 року. Сьогодні Євген працює приватним підприємцем. Найголовнішим для нашого героя є його сім'я, яка завжди підтримає і зрозуміє. Рік тому він разом з дружиною відзначив 30 років спільного життя. Головне їхнє досягнення – це, звичайно ж, діти. Обидва закінчили школу із золотими медалями. Син зараз працює програмістом і вже сам нещодавно став батьком. Дочка закінчила Школу журналістики у Львівському УКУ і працює в Києві. Але і там вона не забуває про Маріуполь і брала активну участь в розробці бренду Маріуполя. Євген відверто говорить, що йому подобається місто, в якому він живе. Навіть незважаючи на всі його проблеми. І перебуваючи в Києві, Львові чи навіть в Парижі або Амстердамі він нерідко ловив себе на думці, що тягне

додому, до Маріуполя.

Фотографувати Євген почав з дитинства. Він упросив батьків, і вони подарували йому найпростішу камеру «Етюд». Так він і став «фотографом». Свої перші фотографії друкував так званим контактним способом – прикладав негатив до листа фотопаперу, накривав його склом, вмикав настільну лампу і відраховував секунди витримки. Але перші ж отримані знімки викликали у нього дикий захват. Він носився з ними по кімнатах і показував татові й мамі. Найбільшим досягненням для нього тоді було, якщо на фотографії можна було визначити, хто саме зображений на знімку. Пізніше у нього з'явилася інша камера – «Любитель», назва якої повністю відповідала її можливостям, а потім і легендарний «Зеніт». Він і сьогодні лежить у нього на полиці.

Загалом до недавнього часу він знімав тільки «для внутрішнього споживання», для сім'ї. А взяти камеру в руки для інших цілей його спонукали події, які почали відбуватися в Маріуполі в грудні 2013 року, коли після розгону студентів на Майдані з пів-сотні маріупольців вийшли на наш місцевий Майдан. Тоді і були зняті перші кадри «новітньої історії» Маріуполя і він почав освоювати новий для себе жанр репортажу. Зима і весна 2014-го –

проукраїнські мітинги. 13 липня того ж року – найбільший прапор України в українському Маріуполі. Щирі, непідробні емоції людей, сльози радості на їхніх очах, коли вони тримали в руках це величезне жовто-синє полотнище. Євген підкреслив, що багато центральних ЗМІ в той час показували Маріуполь однобоко, не помічаючи того, що в нашому місті багато людей, які не чекали «русского мира» і робили все можливе, щоб він сюди не прийшов. Саме таких людей він і намагався показати на своїх знімках в надії хоч якось, хоч трохи змінити думку про Маріуполь і маріупольців. Потім був серпень 2014-го, коли наше місто опинилося під загрозою захоплення російськими окупантами, які вже зайняли Новоазовськ. І все ті ж маріупольці вийшли живим ланцюгом на східну околицю міста, щоб ще раз, під гуркіт зовсім недалекої канонади, показати, що Маріуполь – це Україна...

Читайте також:

Фотографии, книги, тетраподы из Мариуполя стали частью благотворительной акции в Киеве, Ігор Романов, mrpl.city, 02.11.2018

Багато подій відбулося за ці п'ять років. І багато з того, що відбувалося, вдалося зберегти на фото Євгена. Серед них, в основному, портрети, живі емоції людей, яким не байдуже все, що відбувається навколо. І після перегляду чудового фільму Дмитра Мойсеєва «Такі красиві люди» з його дозволу наш герой використав назву цього фільму для своєї сторінки в Facebook. Так і з'явився своєрідний фотопроект #ТакіКрасивіЛюди, який триває у нього з 2014 року і який матиме продовження, адже в Маріуполі дійсно багато по-справжньому красивих людей, причому мається на увазі не тільки їхня зовнішність. Це ті люди, які надихають Євгена і яких йому хотілося б показати всій Україні. І саме ці люди спонукають його брати в руки камеру і знімати їх протягом ось вже п'яти років.

Минулого року Євген Сосновський отримав приз «Золотий День» на XX Міжнародній фотовиставці газети «День» за знімок «Доця». Він дуже цінує цю нагороду і сподівається, що дівчинка на цьому знімку скоро обійме свого батька, який повернеться додому з війни.

Читайте також:

Мариупольский фотограф стал призером международного конкурса, Роман Катріч, mrpl.city, 29.10.2018

Важливо, що родина фотографа – дружина і діти – розуміють, для чого це все робиться. Рік тому вони разом навіть подарували йому новий фотоапарат, оскільки старий не витримував великого навантаження.

Євген Сосновський - дуже різностороння і цікава людина. Відомо, що він займається і театральною діяльністю – грає у Народному театрі «Театроманія», у який потрапив завдяки зйомці театральних постановок. Сам жартує з цього приводу: «дознімався». До речі, в юності він грав у Народному театрі ПК «Азовсталь» (нинішній ПК «Молодіжний»), яким тоді керував Леонід Олександрович Бессарабов.

Після зйомки однієї з вистав «Театроманії» Євген розговорився з режисером Наталією Гончаровою, і вона, дізнавшись про те, що він колись теж виходив на цю сцену, сказала фатальну для нього фразу: «А приходьте до нас...» Рішення він прийняв не одразу, але тоді готувався спектакль «Королівські ігри» за п'єсою Г. Горіна, а перед таким автором він не зміг встояти. Так наш герой опинився не на звичному місці під сценою, де зазвичай бігав з фотоапаратом, а безпосередньо на сцені в ролі кардинала Вулсі. Євгену і надалі хотілося б продовжувати цікаві, різнопланові ролі, будь-то

невдаха Сем з «Викрадення Дженні» або той же кардинал Вулсі з «Королівських ігор».

Наостанок хотілося б розповісти про історію створення фотоальбому, присвяченого старовинному Маріуполю. Зокрема, фотохудожник наголошує, що є у Маріуполя своя неповторність, є своя особлива краса, яка нерідко захована від наших очей, а нерідко ми її просто не помічаємо і проходимо повз. Коли міська влада оголосила про свій намір підвищити туристичну привабливість Маріуполя, багато містян поставилися до цієї ідеї, м'яко кажучи, скептично. Мовляв, що цікавого може показати Маріуполь потенційним туристам – труби заводів, сірі багатоповерхівки. Євген не став дискутувати, просто взяв свій фотоапарат - і відправився на прогулянку вулицями старого Маріуполя. Так з'явилася перша серія з декількох знімків архітектурних та історичних пам'яток нашого міста. Коли з'являється вільний час, він знову вирушає на таке «фотополювання», і з часом ця серія знімків також вилилася в фотопроект, який він по аналогії з попереднім назвав #ТакеКрасивеМісто.

Читайте також: Исчезающую архитектуру Мариуполя собирают по крупицам на память, Денис Росін, mrpl.city, 15.10.2018

Особисто мені було дуже цікаво дізнатися, чи є у Євгена якісь секрети в техніці, адже його знімки Маріуполя для мене, як і для багатьох маріупольців, дійсно відрізняються високим професіоналізмом. Але він відповів, що особливих секретів і якоїсь специфічної техніки немає. Просто для кожного знімку він шукає цікавий ракурс, обирає час для кращого освітлення і чекає відповідної погоди. Буває, що на одне і теж місце повертається по кілька разів, поки не отримає бажаного результату.

На жаль, Євгену нерідко дорікали, що не можна називати красивими ті руїни, в які перетворилися багато пам'ятників архітектури нашого міста. Але для нього вони, як і раніше, зберігають свою красу. І він дуже сподівається, що хоч якісь з них вдасться зберегти і по можливості реставрувати, щоб повернути їм справж-

ню красу. Це теж одна з цілей його проекту #ТакеКрасивеМісто – привернути увагу до історії та архітектури нашого міста не тільки маріупольців, а й міської влади. Він вважає, що якщо хоча б когось його знімки змусили відірватися від смартфона і подивитися навколо, вийти і просто прогулятися старими вулицями Маріуполя, значить час не було витрачено даремно.

Читайте також: Лучшие фотографы Мариуполя получили по 3 тыс. грн, Ганна Хіжнікова, mrpl.city, 10.05.2018

Улюблені книги Євгена Сосновського: «12 стільців» і «Золоте теля» І. Ільфа і Є. Петрова, «Майстер і Маргарита» і «Собаче серце» М. Булгакова, новели О'Генрі, п'єси Г. Горіна. Із сучасних українських письменників подобається Сергій Жадан. З «нехудожньої» літератури – Малкольм Гладуелл і його «Переломний момент».

Улюблений фільм: «Той самий Мюнхгаузен» за однойменною п'єсою Григорія Горіна.

Курйозний випадок з життя: «Коли у мене з'явився мій перший фотоапарат і я відзняв першу плівку, ми з татом вирішили подивитися, що ж я там назнімав. Відкрили кришку фотоапарата і, звісно, нічого на плівці не побачили. Це потім вже я з узятих в бібліотеці книг дізнався, як з відзнятої плівки отримати фотографію. Почав сам змішувати реактиви, готувати проявники, закріплювачі тощо. Але, як кажуть, „перший блин дійсно виявився комом“».

Порада фотографам-початківцям: «Знімати. Знімати якомога більше. Не боятися експериментувати і відходити від стандартів. Але для початку освоїти абетку фотографії, щоб розуміти технічну сторону процесу зйомки, основи композиції. Зараз це зробити набагато простіше. Є інтернет. Є фотошколи. Ну а творча складова вже залежить від того, як фотограф сприймає навколишній світ і від внутрішнього світу самого фотографа. Цьому навчити вже складніше...»

А на завершення пропоную переглянути фото нашого таланговитого і непересічного героя.

mrpl.city
© Evgeny Sosnovsky

© Evgeny Sosnovsky

mrpl.city

mrpl.city
© Evgeny Sosnovsky

mrpl.city
© Evgeniy Sosnovsky

mrpl.city
© Evgeniy Sosnovsky

Фото Є. Сосновського, О. Пашка та А. Худоногової

Скріншот - Оригінал

https://mrpl.city/blogs/view/mariupolets-evgen-sosnovskij-take-krasive-zhittya

started

mrpl•city

ВСІ НОВИНИ МАРІУПОЛЬ ДОНБАС

БЛОГИ ОЛЬГА ДЕМІДКО

Маріуполець Євген Сосновський: таке красиве життя

19 січня 2019 в 10:59

Фото Олега Пашка

Вже давно настав час писати не тільки про багате минуле Маріуполя, але й про його унікальних сучасників. Дорогі читачі, саме з цього матеріалу розпочинається серія нарисів, присвячених

https://mrpl.city/blogs/view/mariupolets-evgen-sosnovskij-take-krasive-zhittya

tarted

Вже давно настав час писати не тільки про багате минуле Маріуполя, але й про його унікальних сучасників. Дорогі читачі, саме з цього матеріалу розпочинається серія нарисів, присвячених маріупольцям, закоханих у своє місто. Ми будемо дізнаватися більше про тих, хто захоплює, надихає і завдяки своїй творчості, діяльності змінює Маріуполь в кращу сторону.

Зовсім не випадково все починається саме з Євгена Сосновського, адже він здатний показати Маріуполь з кращих сторін. Фотограф невтомно працює не тільки на користь рідного міста, але й продовжує змінювати думки багатьох українців про Маріуполь. Завдяки його майстерності маріупольські будинки, вулиці отримують нове життя. Євгена можна побачити майже на всіх міських заходах, його світлини викликають захоплення і бажання переглядати їх знову і знову. Думаю, буде цікаво нарешті познайомитися ближче з талановитим маріупольським фотохудожником.

Читайте також: Ядовитые цвета и вывески на полфасада: Почему в Мариуполе нельзя фотографировать исторические здания?

З самого народження Євген живе у Маріуполі. Закінчив школу в 1982 році і вступив тоді ще у Ждановський металургійний інститут на зварювальний факультет, звідки після другого курсу був покликаний до армії. Але після армії знову повернувся до інституту. Саме в інституті Євген познайомився зі своєю майбутньою дружиною. І після закінчення навчання у них були не тільки два дипломи і розподіл в один з маріупольських проектних інститутів, а й чудовий піврічний син. Разом з дружиною працював в проектному інституті до 2015 року. Сьогодні Євген працює приватним підприємцем. Найголовнішим для нашого героя є його сім'я, яка завжди підтримає і зрозуміє. Рік тому він разом з дружиною відзначив 30 років спільного життя. Головне їхнє досягнення – це, звичайно ж, діти. Обидва закінчили школу із золотими медалями. Син зараз працює програмістом і вже сам нещодавно став батьком. Дочка закінчила Школу журналістики у Львівському УКУ і працює в Києві. Але і там вона не забуває про Маріуполь і брала активну участь в розробці бренду Маріуполя. Євген відверто говорить, що йому подобається місто, в якому він живе. Навіть незважаючи на всі його проблеми. І перебуваючи в Києві, Львові чи навіть в Парижі або Амстердамі він нерідко ловив себе на думці, що тягне додому, до Маріуполя.

Фотографувати Євген почав з дитинства. Він упросив батьків, і вони подарували йому найпростішу камеру «Етюд». Так він і став «фотографом». Свої перші фотографії друкував так званим контактним способом – прикладав негатив до листа фотопаперу, накривав його склом, вмикав настільну лампу і відраховував секунди витримки. Але перші ж отримані знімки викликали у нього дикий захват. Він носився з ними по кімнатах і показував татові й мамі. Найбільшим досягненням для нього тоді було, якщо на фотографії можна було визначити, хто саме зображений на знімку. Пізніше у нього з'явилася інша камера – «Любитель», назва якої повністю відповідала її можливостям, а потім і легендарний «Зеніт». Він і сьогодні лежить у нього на полиці.

прикладав негатив до листа фотопаперу, накривав його склом, вмикав настільну лампу і відраховував секунди витримки. Але перші ж отримані знімки викликали у нього дикий захват. Він носився з ними по кімнатах і показував татові й мамі. Найбільшим досягненням для нього тоді було, якщо на фотографії можна було визначити, хто саме зображений на знімку. Пізніше у нього з'явилася інша камера – «Любитель», назва якої повністю відповідала її можливостям, а потім і легендарний «Зеніт». Він і сьогодні лежить у нього на полиці.

Загалом до недавнього часу він знімав тільки «для внутрішнього споживання», для сім'ї. А взяти камеру в руки для інших цілей його спонукали події, які почали відбуватися в Маріуполі в грудні 2013 року, коли після розгону студентів на Майдані з півсотні маріупольців вийшли на наш місцевий Майдан. Тоді і були зняті перші кадри «новітньої історії» Маріуполя і він почав освоювати новий для себе жанр репортажу. Зима і весна 2014-го – проукраїнські мітинги. 13 липня того ж року – найбільший прапор України в українському Маріуполі. Щирі, непідробні емоції людей, сльози радості на їхніх очах, коли вони тримали в руках це величезне жовто-синє полотнище. Євген підкреслив, що багато центральних ЗМІ в той час показували Маріуполь однобоко, не помічаючи того, що в нашому місті багато людей, які не чекали «русского мира» і робили все можливе, щоб він сюди не прийшов. Саме таких людей він і намагався показати на своїх знімках в надії хоч якось, хоч трохи змінити думку про Маріуполь і маріупольців. Потім був серпень 2014-го, коли наше місто опинилося під загрозою захоплення російськими окупантами, які вже зайняли Новоазовськ. І все ті ж маріупольці вийшли живим ланцюгом на східну околицю міста, щоб ще раз, під гуркіт зовсім недалекої канонади, показати, що Маріуполь – це Україна...

Читайте також: Фотографии, книги, тетраподы из Мариуполя стали частью благотворительной акции в Киеве

Багато подій відбулося за ці п'ять років. І багато з того, що відбувалося, вдалося зберегти на фото Євгена. Серед них, в основному, портрети, живі емоції людей, яким не байдуже все, що відбувається навколо. І після перегляду чудового фільму Дмитра Мойсеєва «Такі красиві люди» з його дозволу наш герой використав назву цього фільму для своєї

https://mrpl.city/blogs/view/mariupolets-evgen-sosnovskij-take-krasive-zhittya

Started

Читайте також: Фотографии, книги, тетраподы из Мариуполя стали частью благотворительной акции в Киеве

Багато подій відбулося за ці п'ять років. І багато з того, що відбувалося, вдалося зберегти на фото Євгена. Серед них, в основному, портрети, живі емоції людей, яким не байдуже все, що відбувається навколо. І після перегляду чудового фільму Дмитра Мойсеєва «Такі красиві люди» з його дозволу наш герой використав назву цього фільму для своєї сторінки в Facebook. Так і з'явився своєрідний фотопроект #ТакіКрасивіЛюди, який триває у нього з 2014 року і який матиме продовження, адже в Маріуполі дійсно багато по-справжньому красивих людей, причому мається на увазі не тільки їхня зовнішність. Це ті люди, які надихають Євгена і яких йому хотілося б показати всій Україні. І саме ці люди спонукають його брати в руки камеру і знімати їх протягом ось вже п'яти років. Минулого року Євген Сосновський отримав приз «Золотий День» на XX Міжнародній фотовиставці газети «День» за знімок «Доця». Він дуже цінує цю нагороду і сподівається, що дівчинка на цьому знімку скоро обійме свого батька, який повернеться додому з війни.

Читайте також: Мариупольский фотограф стал призером международного конкурса

https://mrpl.city/blogs/view/mariupolets-evgen-sosnovskij-take-krasive-zhittya

Started

Читайте також: Мариупольский фотограф стал призером международного конкурса

Важливо, що родина фотографа – дружина і діти – розуміють, для чого це все робиться. Рік тому вони разом навіть подарували йому новий фотоапарат, оскільки старий не витримував великого навантаження.

Євген Сосновський - дуже різностороння і цікава людина. Відомо, що він займається і театральною діяльністю – грає у Народному театрі «Театроманія», у який потрапив завдяки зйомці театральних постановок. Сам жартує з цього приводу: «дознімався». До речі, в юності він грав у Народному театрі ПК «Азовсталь» (нинішній ПК «Молодіжний»), яким тоді керував Леонід Олександрович Бессарабов. Після зйомки однієї з вистав «Театроманії» Євген розговорився з режисером Наталією Гончаровою, і вона, дізнавшись про те, що він колись теж виходив на цю сцену, сказала фатальну для нього фразу: «А

https://mrpl.city/blogs/view/mariupolets-evgen-sosnovskij-take-krasive-zhittya

Started

Важливо, що родина фотографа – дружина і діти – розуміють, для чого це все робиться. Рік тому вони разом навіть подарували йому новий фотоапарат, оскільки старий не витримував великого навантаження.

Євген Сосновський - дуже різностороння і цікава людина. Відомо, що він займається і театральною діяльністю – грає у Народному театрі «Театроманія», у який потрапив завдяки зйомці театральних постановок. Сам жартує з цього приводу: «дознімався». До речі, в юності він грав у Народному театрі ПК «Азовсталь» (нинішній ПК «Молодіжний»), яким тоді керував Леонід Олександрович Бессарабов. Після зйомки однієї з вистав «Театроманії» Євген розговорився з режисером Наталією Гончаровою, і вона, дізнавшись про те, що він колись теж виходив на цю сцену, сказала фатальну для нього фразу: «А приходьте до нас...» Рішення він прийняв не одразу, але тоді готувався спектакль «Королівські ігри» за п'єсою Г. Горіна, а перед таким автором він не зміг встояти. Так наш герой опинився не на звичному місці під сценою, де зазвичай бігав з фотоапаратом, а безпосередньо на сцені в ролі кардинала Вулсі. Євгену і надалі хотілося б продовжувати цікаві, різнопланові ролі, будь-то невдаха Сем з «Викрадення Дженні» або той же кардинал Вулсі з «Королівських ігор».

Наостанок хотілося б розповісти про історію створення фотоальбому, присвяченого старовинному Маріуполю. Зокрема, фотохудожник наголошує, що є у Маріуполя своя неповторність, є своя особлива краса, яка нерідко захована від наших очей, а нерідко ми її просто не помічаємо і проходимо повз. Коли міська влада оголосила про свій намір підвищити туристичну привабливість Маріуполя, багато містян поставилися до цієї ідеї, м'яко кажучи, скептично. Мовляв, що цікавого може показати Маріуполь потенційним туристам – труби заводів, сірі багатоповерхівки. Євген не став дискутувати, просто взяв свій фотоапарат - і відправився на прогулянку вулицями старого Маріуполя. Так з'явилася перша серія з декількох знімків архітектурних та історичних пам'яток нашого міста. Коли з'являється вільний час, він знову вирушає на таке «фотополювання», і з часом ця серія знімків також вилилася в фотопроект, який він по аналогії з попереднім назвав #ТакеКрасивеМісто.

Читайте також: **Исчезающую архитектуру Мариуполя собирают по крупицам на память**

Особисто мені було дуже цікаво дізнатися, чи є у Євгена якісь секрети в техніці, адже його знімки Маріуполя для мене, як і для багатьох маріупольців, дійсно відрізняються високим професіоналізмом. Але він відповів, що особливих секретів і якоїсь специфічної техніки немає. Просто для кожного знімку він шукає цікавий ракурс,